

■ Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἁγίων Νηστειῶν (15 Νοεμβρίου)

Ἡ συγχωρητικὴ δύναμις τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ μέγα θαῦμα τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων*

Εἶναι καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι διστάζουν καὶ διὰ τὸ Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως, ἂν πράγματι συγχωρῇ ἁμαρτίας καὶ ἕτεροι ἀμφιβάλλοντες διὰ τὴν ψυχοθεραπευτικὴν του ἰδιότητα. Ἐπὶ αὐτῶν τῶν περιπτώσεων θὰ διηγηθῶ ἐν τῷ παρόντι πονήματι περίπτωσιν, ἧς ἐγενόμην αὐτόπτης καὶ πιστοποιῶ μετὰ φόβου Θεοῦ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1913 ὁ Ἐπιτελάρχης τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ, Στρατηγὸς Βίκτωρ Δούσμανης, μᾶς ἔστειλε συνοδεῖα δύο στρατιωτῶν ἓνα ἀνεψιόν του ψυχοπαθῆ καὶ δαίμονιωντα ἀπὸ πνεῦμα πύθωνος, ὡς ποτὲ ἢ ἐν Φιλίπποις μαντευομένη, καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μονὴν μας [τὴν Ἱερὰν Μονὴν Διονυσίου Ἁγίου Ὀρους], ἐν ἧ ἔλεγεν ὅτι ἐδῶ Πατέρες εἰς τὴν πατρίδα μου (Κέρκυραν) εἶναι τὸ καλλίτερον ψυχιατρεῖον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ ἀνεψιός μου αὐτὸς Ἰωάννης, ἀλλὰ δὲν εἶδομεν καμμίαν βελτίωσιν, μᾶς εἶπον δὲ καὶ οἱ ἰατροὶ ὅτι ἐξήντησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς Ἐπιστήμης, ὡς ἐκ τούτου ἀπεφασίσαμεν καὶ τὸν στέλλομεν εἰς τὰ ἅγια μέρη σας καὶ παρακαλοῦμεν νὰ τὸν δεχθῆτε καὶ νὰ τοῦ κάμετε ὅ,τι εἶναι δυνατόν πνευματικῶς, ἴσως δι' εὐχῶν σας λυπηθῆ ὁ Θεὸς καὶ ἡμᾶς καὶ αὐτὸν καὶ τὸν κάμη καλά. Τὸν ἐδέχθη ἡ Μονὴ μας, τόσον ἐκ καθήκοντος ὅσον καὶ ὡς συγγενῆ τοῦ Στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ κυριώτερος συντελεστής τῶν νικηφόρων πολέμων τοῦ 1912 καὶ 1913 μετὰ τὸν

Βασιλέα Κωνσταντῖνον.

Τὸν ἔφερον οἱ στρατιῶται ἐλαφρῶς δεδεμένον, ἀλλὰ μᾶς εἶπον νὰ τὸν προσέχωμεν, διότι ἔχει τάσεις πρὸς φυγὴν καὶ δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν τοῦ κινδύνου. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐνεκλείσθη εἰς δωμάτιον τοῦ Ξενῶνος μὲ παράθυρα σιδηρόφρακτα. Ἐκεῖ λοιπὸν μετέβαινον οἱ Ἱερεῖς καὶ τοῦ ἐδιάβαζον εὐχὰς καὶ ἐξορκισμούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφέρετο ἡσύχως, ὅταν ὅμως εἶχε κρίσεις ἐφώναζεν, ἐβλασφήμει καὶ ἐλύετο ἐκ τῶν δεσμῶν παραδόξως. Πρὸς τοῦτο ἔφερον μίαν ἡμέραν τὸν λεμβοῦχον τῆς Μονῆς, ὁ ὁποῖος τὸν ἔδεσε μὲ ναυτικούς κόμβους δυσλύτους, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐντὸς λεπτῶν ἐλύετο αὐτομάτως.

Ὁδηγούμενος δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος, μόλις ἐβλεπε ἀδελφὸν μεταβαίνοντα πρὸς ἐπίσκεψίν του, τοῦ ἔλεγε τὸ παρελθόν του, ἰδίᾳ τὰς ἀνεξομολογήτους ἀμαρτίας. Ἀρχοντάρης ξενοδόχος συνέπεσε νὰ εἶναι τότε νεαρὸς Μοναχός, ἐπὶ ἔτη ἐργασθεὶς εἰς ξενοδοχεῖα καὶ ἐστιατόρια τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ ἐπήγαινε τὰ χρειώδη ἐκεῖ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ ἤκουε παρ' αὐτοῦ κάθε φορὰν Φιλιππικούς διὰ τὸν πρότερόν του κοσμικὸν βίον. Μετέβην καὶ ἐγὼ μίαν ἡμέραν μαζί του καὶ μόλις μᾶς εἶδεν ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τοῦ λέγῃ ἐπὶ λέξει: *«Ὁρίστε μοῦτρα διὰ μεγαλόσχημος καλόγηρος. Δὲν θυμᾶσαι βρέ, τὶ ἔκαμες ἐκεῖ στὰ παγκάκια τοῦ Ζαπτείου; Στὰ ξενοδοχεῖα, καὶ ἄλλα χειρότερα»*.

Ὅταν ἐφύγαμε, μοὶ λέγει ὁ ἀδελφός: *«Δὲν ξαναπάγω, θὰ εἰπῶ στὸν Γέροντα νὰ στείλῃ ἄλλον νὰ τὸν ὑπηρετῇ. Κάθε φορὰ ποῦ μὲ βλέπει, μὲ ρεζιλιεύει»*. Τὸν ἐρώτησα: *«Ἔχονται ἀληθείας αὐτὰ ποῦ λέγει ἢ γαυγίζει συνεργία τοῦ δαίμονος;»*. Μοὶ λέγει μετὰ λύπης: *«Δυστυχῶς εἶναι ὅπως τὰ λέγει»*. Τὸν ἐρωτῶ καὶ πάλιν: *«Δὲν ἐξωμολογήθης αὐτὰ τὰ ἀμαρτήματα;»* *«Δὲν τὰ ἐξωμολογήθηκα»*, ἀπήντησε στεναζόντας, *«ἐντρέπομαι»*. Τότε τοῦ λέγω: *«Νὰ σηκωθῆς ἀμέσως νὰ πᾶς εἰς τὸν παπα-Νεόφυτο στὴν Σκῆτην καὶ νὰ ἐξομολογηθῆς καταλεπτῶς, νὰ φύγῃ τὸ βάρος ἀπὸ ἐπάνω σου καὶ νὰ μὴ δύναται ὁ δαίμων νὰ σὲ στηλιτεύῃ»*.

Μὲ ἤκουσε καὶ ἐπήγεν, ἐπιστρέφοντας ἤλθε καὶ μὲ ἐπῆρε καὶ ἐπήγαμε μαζί εἰς τὸν δαιμονιζόμενον. Μόλις μᾶς εἶδε, τοῦ λέγει: *«Τώρα θὰ σὲ ἀρχίσω πάλιν ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ καταστήχου καὶ θὰ σοῦ τὰ ψάλω ὅπως πρέπει»*. Μετὰ μικρὸν ὅμως καὶ ἀγριεμένος, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: *«Δὲν βλέπω τίποτα· ποιός τὰ ἔσβησε; ποιός σὲ συμβούλεψε; τί νὰ σὲ κάνω τώρα, δὲν βλέπω τίποτε μέσα στὸ κατάστιχο»*... Ἐμείναμεν ἀμφοτέροι ἐνεοὶ καὶ μετὰ δακρύων ἐδοξάσαμεν

τὸν Πανάγαθον Θεόν, τὸν οἰκονομοῦντα τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς Ἐξομολογήσεως.

* * *

Δὲν δύναμαι δὲ νὰ σιωπήσω καὶ τὸ γενόμενον τότε θαῦμα τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν δαιμονιζόμενον.

Ἦτο ἡ ἀγρυπνία τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων καὶ ἐν ἀρχῇ ταύτης ὠμίλησεν ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας, ὁ Καθηγούμενος, πρὸς τοὺς Πατέρας, ὅτι θὰ κατεβάσωμεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννην καὶ νὰ παρακαλέσητε ὅλοι νὰ τὸν λυπηθῇ ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ Σατανᾶ, εἰς ἐμὲ δὲ καὶ ἕτερον συνομήλικον ἀδελφὸν ἀνέθεσε νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ τὸν προσέχωμεν, ἵνα μὴ ἀτακτήσῃ ἢ μᾶς φύγῃ. Τὸν ἐφέραμεν καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓνα στασίδι εἰς τὰ λεγόμενα τῶν ἀρχαρίων καὶ ἡμεῖς στεκόμεθα ἐκατέρωθεν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἐμεινε σχετικῶς ἡσυχᾶ, μόνον κατὰ περιόδους μουρμούριζε καὶ ὅταν εἰς τὴν Λιτὴν τὸν ἐμνημόνευσεν εἰδικῶς ὁ Ἱερεὺς, ἔβγαλε φωνὴν ὡς μουγκρητὸν ἀσυνάρτητον.

Εἰς τοὺς αἶνους τὸν ἐπήγαμεν καὶ χαιρέτησε τὴν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων, καὶ ὅταν τὸν φέραμε στὸ στασίδι τοῦ ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ καὶ νὰ σηκώνεται διὰ νὰ φύγῃ. Τὸν προσέχαμεν καὶ μὲ τὸ καλὸ τὸν ἡσυχάζαμεν, ἀλλ' ὅταν ἐψάλλετο τὸ δοξαστικὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ «Ὁπου ἐπισκιάσει ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις», τότε ὡς ἀστραπὴ φεύγει ἀπὸ ἀνάμεσά μας καὶ διὰ τῆς μικρᾶς πύλης τῆς Λιτῆς, ὀπίθεν οὐδέποτε εἶχε διέλθει, κατημύνητο πρὸς τὸν ἐξώστην τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὕψους ἑκατὸ περίπου μέτρων. Ἐτρέξαμεν, ὡς καὶ ἄλλοι Πατέρες, μὲ τὴν ἀπό-

γνωσιν ὅτι πηγαίνει νὰ γκρεμισθῇ. Ἄλλ', ὦ τῆς χάριτός σας, ἀξιόμνητοι Ἀρχάγγελοι! Ἐκεῖ εἰς ἀπόστασιν μικρὰν ἀπὸ τῆς Λιτῆς, εἰς τὴν κάμαραν, ὅπως τὴν λέγομεν, εἶναι θολωτὴ ἀψίς, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν αὐτῆς εἶναι ἐζωγραφισμένοι οἱ Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι. Ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τὸν προφθάσαμεν ὀρθιον καὶ ἀκίνητον. Τὸν ἐρωτήσαμεν ἀσθμαίνοντες: «Τί ἔπαθες Γιάννη;» «Δὲν ἔπαθα τίποτε», μᾶς λέγει, «ἔγινα

καλά, οί Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι μὲ κάμαν καλά», καὶ σταυροκοπηθεὶς ἠσπάσθη τὰς Εἰκόνας των. Τὸν ἐπήγαμε μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ εἰς τὴν Λειτουργίαν καὶ τὴν Τράπεζαν. Ἦτο ἥσυχος, σωφρονῶν καὶ ἱματισμένος, ὡσὰν νὰ μὴ ἦτο αὐτὸς ὁ ἄγριος πρῶην καὶ ἀπρόσιτος.

Ἐμεινε 3-4 ἡμέρας καὶ κατόπιν τὸν ἐπήγα εἰς τὴν Δάφνην τὴν ἡμέραν ποῦ διήρχετο ἀτμόπλοιοι, ἐπιβιάσας αὐτόν, μὲ παράκλησιν πρὸς τὸν πλοίαρχον, ὅπως τηλεφωνήσῃ ἐκ Πειραιῶς πρὸς τὸν Στρατηγὸν καὶ τὸν παραλάβῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο, μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐλάβομεν ἐπιστολὴν εὐχαριστήριον τοῦ Στρατηγοῦ καὶ ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἦτο καλά.

* * *

Κατόπιν τούτου ἐπαφίεται εἰς τὴν ὀρθοφροσύνην τοῦ ἀναγνώστου, νὰ κρίνῃ τὴν συγχωρητικὴν δύναμιν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως...

(*) Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ (†), Ὁδηγὸς Πνευματικοῦ καὶ ἐξομολογουμένου, σελ. 88-91, Ἔκδοσις δ', «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1990.